

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218201767
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8218201767.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: T. R., rod. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. X. Z. XXX/XX, XXX XX K., právne zastúpená: JUDr. Dušan Maruščák, advokát so sídlom Nám. SNP 538/1, 091 01 Stropkov, proti žalovaným: v 1. rade Obec A. so sídlom XXX XX A. XX, IČO: XX XXX XXX, v 2. rade A. S. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX A. XX, o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, o odvolaní žalovaného v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 5C/32/2018-116 zo dňa 13.03.2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok s upresnením, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

Žalobkyni priznáva voči žalovaným v 1. r. a 2. r. spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom určil, že kúpna zmluva zo dňa 26.10.2017, ktorou žalovaná v 1. rade previedla na žalovaného v 2. rade svoj spoluvlastnícky podiel: XX/XXX pod B32 na nehnuteľnosti - pozemku parcela registra „E“, evidovanej na mape určeného operátu pod KN č. XXX/X, orná pôda vo výmere 632 m², kat. ú. A., obec A., okres C., vedenej v katastri nehnuteľností Okresného úradu C., katastrálny odbor na LV č. XXX, k. ú. A., obec A., okres C., podľa ktorej bol vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností povolený Okresným úradom C., katastrálny odbor dňa 27.03.2018 pod číslom: V XXXX/XXXX je neplatná. Žalobkyni priznal voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 26.10.2017, ktorou žalovaný v 1. rade previedol na žalovaného v 2. rade svoj spoluvlastnícky podiel vo výške XX/XXX v nehnuteľnostiach, ktoré sú špecifikované v petite. Vklad uvedenej zmluvy bol povolený do katastra nehnuteľností dňa 27.03.2018 pod č. V XXXX/XXXX.. Žalovaný v 1. rade si nespĺnil svoju ponukovú povinnosť v zmysle § 140 OZ, preto kúpna zmluva je v časti týkajúcej sa tohto prevodu neplatná podľa § 40a OZ. Žalobkyňa je na LV č. XXX., k. ú. A., obec A., okres C. vedená pod B XX ako podielová spoluvlastníčka tam evidovanej nehnuteľnosti v podiele XX/XXX. Žalobkyňa sa neplatnosti dovoľavala svojim podaním zo dňa 17.04.2018, ktoré bolo obom žalovaným doručené v rovnaký deň 20.04.2018. Žalovaný v 1. rade sa k žalobe nevyjadril. Žalovaný v 2. rade sa vyjadril k žalobe tak, že je výlučným vlastníkom parciel susediacich s predmetnou nehnuteľnosťou, preto sa rozhodol ako podielový spoluvlastník odkúpiť od ostatných spoluvlastníkov ich podiely. Predmetnú nehnuteľnosť, teda podiel v

nej odkúpil po tom, čo zastupiteľstvo uvedenej obce predaj svojho podielu schválilo, čo zverejnilo na internetovej stránke a vydalo uznesenie o jeho predaji.

3. Súd prvej inštancie prvším rozsudkom žalobu zamietol. Uvedený rozsudok bol uznesením tunajšieho súdu č. k. 19Co/69/2019-105 zo dňa 12.12.2019 zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s vyslovením právneho názoru vo veci a uvedením úlohy, ako má ďalej súd prvej inštancie vo veci postupovať.

4. Súd prvej inštancie následne po realizácii procesných úkonov vo veci opätovne rozhodol citujúc ust. § 40a; § 140 Občianskeho zákonníka; § 137; § 391 ods. 1 - 3 z. č. 160/2015 Z. z. CSP. Zistil, že kúpnu zmluvou zo dňa 26.10.2017 uzatvorenou medzi žalovanou v 1. rade ako predávajúcou a žalovaným v 2. rade ako kupujúcim, predávajúca previedla na kupujúceho svoj spoluvlastnícky podiel XX/XXX na parcele E KN č. XXX/X o celkovej výmere 632 m², orná pôda nachádzajúci sa v k. ú. A., evidovaná Okresným úradom C., katastrálnym odborom, na LV č. XXX, poradové číslo XX. Z kúpnej zmluvy ďalej vyplýva, že kúpna cena predávanej nehnuteľnosti bola zmluvnými stranami dohodnutá na sumu 92,16 eur.

5. Z rozhodnutia Okresného úradu C., katastrálneho odboru zo dňa 27.03.2018 číslo vkladu V XXXX/XXXX zistil, že na základe predmetnej uvedenej kúpnej zmluvy bol povolený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti k nehnuteľnosti v k. ú. A., LV č. XXX, pozemok registra E KN, parcelné číslo XXX/X, orná pôda o výmere 632 m² v prospech žalovaného v 2. rade v podiele XX/XXX. Uvedený vklad bol povolený dňa 27.03.2018 a týmto dňom nadobudlo rozhodnutie právoplatnosť, pričom právne účinky vkladu nastali dňa 27.03.2018.

6. Na liste vlastníctva č. XXX k. ú. A., okres C. je v Časti A: Majetková podstata evidovaná parcela registra „E“, evidované na mape určeného operátu, parcelné číslo XXX/X o výmere 632 m² - orná pôda. V časti B: Vlastníci sú okrem iných podielových spoluvlastníkov evidovaní aj pod C žalobkyňa v podiele XX/XXX, pod C žalovaný v 2. rade v podiele X/XXX, pod C žalovaný v 2. rade v podiele XX/XX, pod C žalovaný v 2. rade v podiele XX/XXX, pričom pod C je ako titul nadobudnutia uvedená Kúpna zmluva zo dňa 26.10.2017, V XXXX/XXXX z 27.03.2018.

7. Žalobkyňa listami zo 17.04.2018, označenými ako „Dovolanie sa neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 26.10.2017“, adresovaným žalovaným v 1. a v 2. Rade, sa ako podielová spoluvlastníčka voči nim ako účastníkom kúpnej zmluvy zo dňa 26.10.2017 dovolala podľa § 40a v spojení s § 140 Občianskeho zákonníka neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy, keďže žalovaná v 1. rade ako predávajúca nerešpektovala jej zákonné predkupné právo a svoj spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti previedla na iného bez toho, aby jej ich pred tým ponúkla na pomerné odkúpenie. Uvedený list bol obom žalovaným doručený 20.04.2018. Žalovaná v 1. rade na doručený jej list reagovala listom zo dňa 16.05.2018 označeným ako „Dovolanie sa neplatnosti kúpnej zmluvy stanovisko“ tak, že oslovila kupujúceho, tento však nemal záujem vykonať spätný prevod nehnuteľnosti, preto jej odporúčala domáhať sa svojich práv na súde.

8. Prvoinštančný súd v ďalšom uviedol, že vo veci opätovne rozhodol byť viazaný právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení a opätovne posúdil žalobkyňou tvrdený naliehavý právny záujem na podanej žalobe v zmysle § 137 písm. c) CSP a dospel k záveru, že na strane žalobkyne bol preukázaný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže v prípade vyhovenia žaloby by táto dosiahla zosúladenie právneho stavu so stavom zapísaným v katastri nehnuteľnosti, teda toto súdne rozhodnutie by bolo podkladom na vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľnosti. Konštatoval ďalej, že uzatvorením kúpnej zmluvy zo dňa 26.10.2017 došlo k porušeniu predkupného práva žalobkyne podľa § 140 Občianskeho zákonníka, keďže z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že medzi žalovanou v 1. rade a žalovaným v 2. rade sa jednalo o vzťah blízkych osôb v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka a zároveň nebolo preukázané, že by žalovaná v 1. rade pred uzatvorením kúpnej zmluvy vyzvala žalobkyňu na uplatnenie jej zákonného predkupného práva k prevádzanej nehnuteľnosti. Žalobkyňa sa listami zo dňa 17.04.2018, ktoré boli žalovaným v 1. a 2. rade doručené dňa 20.04.2018 podľa § 40a Občianskeho zákonníka dovolala relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 26.10.2017.

9. K procesnej obrane žalovaného v 2. rade uviedol, že v danej veci nie je podstatné, kto je väčšinovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti, kto sa o nehnuteľnosť v minulosti staral a z akých dôvodov kupujúci uzatvoril kúpnu zmluvu. Z § 140 OZ vyplýva zákonné predkupné právo, v zmysle ktorého má spoluvlastník, ktorý hodlá svoj spoluvlastnícky podiel previesť na inú osobu, ponúknuť ho ostatným spoluvlastníkom. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, aby žalovaná v 1. rade pred uzatvorením kúpnej zmluvy zo dňa 26.10.2017 ponúkla prevádzaný podiel ostatným spoluvlastníkom, t.j. aj žalobkyni. Poukázal na skutočnosť, že žalovaná v 1. rade sa v priebehu celého súdneho konania k žalobe žalobkyne vôbec nevyjadrila a teda ani len nepoprela skutkové tvrdenia žalobkyne v žalobe o nedodržaní ponukovej povinnosti za účelom dodržania zákonného predkupného práva. Žalovaný v 2. rade síce tvrdil, že zastupiteľstvo žalovanej v 1. rade schválilo predaj svojho podielu a zverejnilo to na internetovej stránke a teda žalobkyňa mala možnosť uchádzať sa o tento podiel, avšak uvedený postup žalovanej v 1. rade súd neposúdil ako dodržanie ponukovej povinnosti prevádzaného podielu ostatným spoluvlastníkom. Zdôraznil, že nie je žiadnou zákonnou povinnosťou žalobkyne ako podielového spoluvlastníka sledovať, čo iný spoluvlastník spoločnej veci (žalovaná v 1. rade) zverejňuje na svojej internetovej stránke. Práve naopak, v zmysle § 140 Občianskeho zákonníka mala žalovaná v 1. rade ponukovú povinnosť ohľadne svojho spoluvlastníckeho podielu, pričom v predmetnom konaní nebolo preukázané jej naplnenie. V tejto súvislosti poukázal aj na list žalovanej v 1. rade zo dňa 16.05.2018 adresovaný žalobkyni, v ktorom samotná žalovaná v 1. rade ako predávajúca po dovolaní sa neplatnosti kúpnej zmluvy listom žalobkyne zo dňa 17.04.2018 nepopierala nedodržanie ponukovej povinnosti a práve naopak z listu vyplýva, že vyzvala žalovaného v 2. rade k spätnému prevodu.

10. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie žalobe vyhovel, keďže mal preukázané, že uzatvorením kúpnej zmluvy zo dňa 26.10.2017 žalovaná v 1. rade porušila zákonné predkupné právo žalobkyne (§ 140 OZ) a táto sa v zákonnej lehote podľa § 40a OZ dovolala neplatnosti kúpnej zmluvy.

11. Výrok o trovách konania bol súdom prvej inštancie odôvodnený ust. § 255 ods. 1; § 262 ods. 1, 2 a § 396 ods. 3 CSP tak, že žalobkyňa bola v konaní úspešná v celom rozsahu, preto súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 1 a § 396 ods. 3 CSP aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP priznal žalobkyni voči žalovaným nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O samotnej výške týchto trov konania bude v súlade s § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný v 2. rade tvrdiac, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci i celého skutkového zistenia. Namietal nesprávne právne posúdenie naliehavého záujmu obsiahnutého v § 137 písm. c) CSP, ktorý žalobkyňa v žalobe nepreukázala a čo bolo podmienkou pre opätovné rozhodnutie o platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy. Namietal aj potrebu posúdenia, či právny úkon bol urobený vo forme vyžadujúcej § 40 OZ. Predmetná kúpna zmluva bola uzavretá v súlade s § 40, § 140 a § 588 OZ. Uviedol, že žiadny právny predpis neustanovuje, akou formou sa má spoluvlastnícke predkupné právo realizovať. Žalovanou v 1. rade boli dodržané všetky postupy uložené jej zákonom o majetku obcí č. 138/1991 Z. z. V § 9 ods. 2 písm. c) citovaného zákona prevody vlastníctva nehnuteľného majetku obce schvaľuje obecné zastupiteľstvo, ak sa realizuje priamym predajom. Obecné zastupiteľstvo na svojom zasadnutí schválilo predaj svojho XX/XXX. spoluvlastníckeho podielu, vydalo uznesenie o jeho predaji a predaj zverejnilo na internetovej stránke na dobu 15 dní v súlade s § 9a ods. 5 cit. zákona. Po uplynutí lehoty žalovaná neobdržala ponuku ostatných spoluvlastníkov, vrátane žalobkyne, preto vyzvala listom zo dňa 13.10.2017 žalovaného v 2. rade na uzatvorenie kúpnej zmluvy. Vyslovil názor, že Obecné zastupiteľstvo A. zverejnilo ponuku predaja svojho podielu na internetovej stránke (položil otázku, že ako by sa mala obec zachovať v prípade, ak by na liste vlastníctva bolo cca 150 spoluvlastníkov?). Žalobkyňa preto včas vedela o zámere žalovanej v 1. rade predat' svoj podiel aj z dôvodu, že so starostkou obce je v príbuzenskom pomere, pričom starostka sa hrá „na mŕtveho chrobáka“, preto nie je na mieste konštatovať existenciu naliehavého právneho záujmu na predmetnej žalobe. Žalovaný v 2. rade poukázal aj na § 152 CSP s tým, aby sa súd zaoberal aj hmotnoprávnou námietkou tykajúcej sa oslabenia práva protistrany z dôvodu jeho právnej subjektivity v tomto spore. Vyslovil názor, že napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a došlo ním k takým podstatným pochybeniam, že je potrebné rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že žalobu žalobkyne je potrebné v celom rozsahu zamietnuť a stranám sporu nepriznať nárok na náhradu trov

konania tak, ako to bolo rozhodnuté predchádzajúcim rozsudkom Okresného súdu Bardejov č. k. 5C/32/2018-66 zo dňa 13.02.2019.

13. K odvolaniu žalovaného v 2. rade sa nevyjadřila ani žalobkyňa, ani žalovaný v 1. rade.

14. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 14.10.2020 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 2. rade nie je dôvodné.

15. Z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

16. Podľa § 40a Občianskeho zákonníka, ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, § 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589, § 701 ods. 1 a § 741b ods. 2, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. To isté platí, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje dohoda účastníkov (§ 40). Ak je právny úkon v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom o cenách, je neplatný iba v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto predpisu, ak sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti dovolá.

17. Podľa § 140 Občianskeho zákonníka, ak sa spoluvlastnícky podiel prevádza, majú spoluvlastníci predkupné právo, ibaže ide o prevod blízkej osobe (§ 116, 117). Ak sa spoluvlastníci nedohodnú o výkone predkupného práva, majú právo vykúpiť podiel pomerne podľa veľkosti podielov.

18. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodu napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa všetky zákonné atribúty riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie sa zaoberal v podstate aj odvolacími dôvodmi, ktoré žalovaný v 2. rade vo veci namietal.

19. Keďže v odvolaní bolo tvrdené, že napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súdom prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav. Preto je nutné konštatovať, že táto odvolacia námietka týkajúca sa namietania nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie je nedôvodná.

20. K ďalšej odvolacej námietke týkajúcej sa tvrdenia, že predmetná kúpna zmluva bola urobená ako právny úkon vo forme vyžadujúcej § 40 OZ je nutné uviesť, že v konaní ani nebolo namietané, aby kúpna zmluva uzavretá medzi žalovanými v 1. a 2. rade nespĺňala zákonné podmienky. Dôvodom žaloby bola tá skutočnosť, že pred uzavretím tejto kúpnej zmluvy žalovaná v 1. rade si nespĺňala svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu jej z § 140 OZ a neponúkla svoj spoluvlastnícky podiel žalobkyňi ako ďalšej spoluvlastníčke v nehnuteľnosti, ktorý podiel následne bez realizácie jej predkupného práva previedla na žalovaného v 2. rade. Na veci nemôže nič zmeniť ani to, že uvedený predaj bol schválený Obecným zastupiteľstvom A. a toto uznesenie bolo zverejnené aj na internetovej stránke tak, ako to požaduje

zákon č. 138/1991 Z. z. Ani uvedené konanie totiž nie je možné vyhodnotiť ako splnenie ponukovej povinnosti pri kúpe spoluvlastníckeho podielu vo vzťahu k ďalšiemu spoluvlastníkovi. Aj k uvedenému súd prvej inštancie sa dôsledne vyjadril v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, so závermi ktorého odvolací súd jednoznačne súhlasí. Ak odvolateľ položil hypotetickú otázku, že ako by sa mala zachovať obec v prípade cca 150 spoluvlastníkov, odvolací súd uvádza, že predkupné právo musí byť dodržané aj v prípade, ak by bolo cca 150 spoluvlastníkov, ktorí by v prípade nedodržania vo vzťahu k nim ust. § 140 OZ mali právo namietať relatívnu neplatnosť takéhoto prevodu.

21. Ďalšie tvrdenie odvolateľa, podľa ktorého žalobkyňa včas vedela o zámere žalovanej v 1. rade predať svoj podiel, v konaní nebolo žiadnym relevantným spôsobom preukázané, lebo nepostačuje iba tvrdenie uvedenej skutočnosti, ale každá strana sporu má zákonnú povinnosť preukázať svoje tvrdenia, ak má súd na ne prihliadať.

22. Odvolateľ v odvolaní navrhoval, aby sa súd v zmysle § 152 CSP zaoberal aj hmotnoprávnou námietkou týkajúcou sa oslabenia práva protistrany z dôvodu jeho právnej subjektivity v tomto spore, k čomu odvolací súd uvádza, že v zmysle § 152 CSP hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany. K uvedenému odvolací súd poznamenáva, že hmotnoprávna námietka je taký právny úkon (prejav vôle), ktorý mení pôvodný nárok protistrany na nedôvodný, prípadne mení dôvodný procesný útok, či dôvodnú procesnú obranu na nedôvodnú. Hmotnoprávna námietka je vždy adresný právny úkon. Hmotnoprávnu námietku, vo väčšine prípadov, vznáša strana žalovaného a tá predstavuje prostriedok procesnej obrany (§ 149 CSP). K uvedenému odvolací súd uvádza, že prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku sa vyporiadal so všetkými námietkami zo strany žalovanej a správne ich vyhodnotil, že nie sú dôvodné a nárok žalobkyne posúdil ako nárok oprávnený, preto žalobe vyhovel. Ak v odvolacom konaní žalovaný v 2. rade poukázal na ust. § 152 CSP, žiadnu konkrétnu hmotnoprávnu námietku v odvolacom konaní nevzniesol, ktorú by bolo možné vyhodnocovať. Iba všeobecné poukazovanie na § 152 CSP neobstoí. Odvolateľ nevysvetlil, v čom by malo spočívať oslabenie práva protistrany z dôvodu jeho „právnej subjektivity“ v spore.

23. V predmetnej veci bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa má naliehavý právny záujem na vyslovení neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej dňa 26.10.2017 medzi žalovanými v 1. a 2. rade. Aj s uvedeným sa súd prvej inštancie riadne vo svojom odôvodnení rozhodnutia zaoberal a vysvetlil v čom vidí naliehavý právny záujem na predmetnej žalobe. Odvolací súd sa s konštatovaním súdu prvej inštancie aj v uvedenej časti v celom rozsahu stotožňuje.

24. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na uznesenie NS SR zo 14.05.2014, sp. zn. 7Cdo/46/2013, podľa ktorého nemožno súhlasiť s argumentom, že ak dôjde k porušeniu predkupného práva, oprávnená už nemá naliehavý právny záujem na podaní žaloby o neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 40a OZ. Takýto názor totiž nemožno odvodiť ani výkladom z ust. § 40a OZ v spojení s § 80 písm. c) OSP (teraz s § 137 písm. c) CSP), ale ani z inej právnej úpravy. Vo všeobecnosti treba prisvedčiť záveru, že žaloba o určení neplatnosti právneho úkonu pre porušenie predkupného práva (§ 40a OZ) môže obstáť z pohľadu naliehavého právneho záujmu podľa § 80 písm. c) OSP (teraz § 137 písm. c) CSP) i vtedy, ak už došlo k porušeniu predkupného práva.

25. Je nutné uviesť, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uvádza právne dôvody, pre ktoré žalobe v celom rozsahu vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (viď uznesenie NS SR z 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010 a uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.06.2016, sp. zn. ÚS/188/06).

26. Odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo

účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II.ÚS/44/03, III.ÚS/209/04, I.ÚS/117/05, III.ÚS/191/2013). Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.04.2016). Odvolací súd tak dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie čo do veci samej vytknúť nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.ÚS/50/04).

27. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-111; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92 Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1: uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami.

28. K správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie zodpovedá aj správny výrok o trovách konania s tým, že súd prvej inštancie opomenul výrok o trovách konania formulovať tak, aby v ňom bolo uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania, ale musí v ňom byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Iba takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (viď uznesenie NS SR z 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/222/2016). Preto odvolací súd upresnil výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania tak, že o výške priznaných trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

29. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni bol voči v odvolacom konaní neúspešným žalovaným v 1. a 2. rade, a to spoločne a nerozdielne priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, a to po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, ktoré vydá súdny úradník.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne ((dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).